

si s Nářezem sedli, začal jsem mu dost věcí říkat, třeba co si myslím nebo co cítím, nebo že jsem pořád bez sebe vzteky, a on mi docela brzo začal odpovídat. Jo, jasně že jsem věděl, že mi vlastně neodpovídá; ani nemohl, byl to plyšák, co se dá koupit v hračkárně ani ne za deset babek. Ale když jsem mu něco řekl, tak jsem najednou v hlavě slyšel spoustu nových myšlenek, a říkal je jiný hlas než můj vlastní – byl takový pomalý a skřípavý, jako měl ten kluk v Osvícených, jenomže hlubší – a tak jsem uznal, že jsou Nářezovy. Nemám tušení, kde ty nápady vzal nebo proč jsem je mohl slyšet jen já nebo proč všechno, co řekl, bylo úplně mimo. Ale ono mi to bylo celkem jedno, protože když jsem si zvykl s ním mluvit, uvědomil jsem si, že co je se mnou, trochu jsem se uklidnil a dokážu víc uvažovat.

A jedna z prvních věcí, co mě napadla, bylo to, že lidi dělají hroznou chybu, když ho podceňují nebo si z nás dělají srandu, a to dělali. Za těma širokýma plastovýma očima, překvapeným výrazem, otevřenou uchechtanou pusou a pitomým růžovým jazykem, co mu z ní visel, se skrývala vynalézavá a skoro ďábelská inteligence, která neznala strach a neuznávala neúspěch. Nářez byl jako šelma – uměl plánovat, byl trpělivý, děsivě vzteklý a měl dlouhou paměť, zkrátka to byl týpek, kterého by člověk nechtěl naštvat. Já jsem to ale řešit nemusel; byli jsme tým a mně to vyhovovalo, protože to byl ten nejtvrdší a nejnebezpečnější parťák, co kdy jaký detektiv měl. Watson vedle něj vypadal jako blbec.

Americký fotbal ale Nářeza moc nebavil, a protože jsem měl zrovna namířeno na druhé kolo výběru do středoškolského týmu, nebyl důvod vláčet ho s sebou. Ono stejně nebude moc na co